

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: M. V.**, zastoupen Mgr. Tomášem Gureckým, advokátem, se sídlem Josefa Skupy 1639/21, Ostrava, **proti žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 29/2004 - 60 ze dne 18. 10. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Tomáši Gureckému, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 2150 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.
- IV.** Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Simoně Pavlicové, se sídlem Frýdek - Místek, Foersterova 712, **se přiznává** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka ve výši 2150 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 29/2004 - 60 ze dne 18. 10. 2005, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 5. 2004, č. j. DP ČSSZ/383/04/Kh, jímž žalovaná zamítla odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Okresní správy

sociálního zabezpečení v Ústí nad Orlicí (dále jen „OSSZ“) ze dne 14. 1. 2004, č. j. 31/2004/IK, a tento platební výměr potvrdila. Uvedeným platebním výměrem uložila OSSZ stěžovateli povinnost uhradit pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „pojistné“) a penále z dlužného pojistného za období od 11. 5. 1999 do 14. 1. 2004 v celkové výši 40 369 Kč.

V kasační stížnosti (resp. v jejím doplnění z 1. 2. 2006 a 10. 7. 2006) stěžovatel uvedl, že podle jeho názoru napadený rozsudek spočívá na nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a že řízení trpí vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela, nemá oporu ve spisech (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Konkrétně stěžovatel namítl, že vůči žalované nemá žádné závazky. Žalovaná ostatně po něm dlouhou dobu žádné nedoplatky nevymáhala. Stěžovatel se domnívá, že není na něm, aby prokazoval, že nemá vůči žalované žádné závazky – důkazní břemeno leží podle jeho názoru naopak na žalované. Napadené rozhodnutí žalované podle názoru stěžovatele není samo o sobě důkazem, že v něm uváděné částky stěžovatel skutečně na pojistném dluží. Stěžovatel poukázal na to, že žalovaná musí ve svém rozhodnutí jasně specifikovat, z jakých údajů při vydávání rozhodnutí vycházela při stanovení výše pojistného a penále. Tak se ovšem podle stěžovatele nestalo. Vedle toho stěžovatel poukázal na to, že vznesl opakovaně námitku promlčení. Přitom, pokud jde o ustanovení § 18 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, (dále jen „zákon o pojistném“), na které se v otázce promlčení odvolává žalovaná i krajský soud, stěžovatel poukazuje na to, že toto ustanovení hovoří pouze o pojistném, nikoliv již o penále. Má tedy za to, že citované ustanovení nelze v případě penále uplatnit. Nadto pak stěžovatel namítá, že ustanovení § 18 zákona o pojistném je v rozporu zejména s ustanovením čl. 1 Listiny základních práv a svobod. Ustanovení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, tedy zásada rovnosti, se podle stěžovatele vztahuje i na státní instituce. Ustanovení § 18 zákona o pojistném ovšem zakládá podle stěžovatele nerovnost v tom, že v případě, kdy by došlo např. k přeplatku na pojistném ze strany stěžovatele, plynula by mu pro uplatnění nároku na navrácení kratší promlčecí doba než žalované. Z těchto důvodů navrhl stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 6. 12. 2005 uvedla, že trvá na svých závěrech uvedených a zdůvodněných v napadeném rozhodnutí. V tomto rozhodnutí podle svého názoru podrobně vysvětlila, jak byly použity právní předpisy, na základě kterých rozhodovala. V celém odvolacím řízení vycházela z dokladů založených ve správním spise a důsledně zjišťovala skutečný stav věci. Pokud jde o stěžovatelovu hlavní námitku, námitku promlčení, žalovaná poukázala na úpravu ustanovení § 18 zákona o pojistném, podle kterého se právo předepsat dlužné pojistné promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. V ustanovení § 20 odst. 9 zákona o pojistném je pak uvedeno, že pokud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, jeho vymáhání, promlčení a vrácení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného. S ohledem na tato ustanovení nepovažuje žalovaná stěžovateli předepsané částky dlužného pojistného a penále za promlčené. S ohledem na to navrhla žalovaná, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že dne 28. 3. 2000 zaslala OSSZ stěžovateli dopis, v němž ho upozorňuje na to, že téhož dne doručil přehled

o příjmech a výdajích za rok 1999, v němž uvedl, že vykonával samostatnou výdělečnou činnost po celý kalendářní rok 1999, přičemž jako datum zahájení samostatné výdělečné činnosti uvedl 11. 6. 1998. Vzhledem k tomu, že ale OSSZ od stěžovatele neobdržela nikdy oznámení o zahájení samostatné výdělečné činnosti, vyzvala stěžovatele, aby se k podání tohoto oznámení dostavil. Stěžovatel na tuto výzvu nereagoval. Výzvu obdobného obsahu pak OSSZ zaslala stěžovateli ještě 25. 7. 2000 a 11. 4. 2001, ani na jednu z nich stěžovatel nereagoval. Ze spisu dále vyplývá, že stěžovatel teprve 22. 11. 2001 podal přihlášku k účasti na důchodovém pojištění za rok 1998, v níž uvedl jako datum zahájení činnosti 11. 6. 1998 (č. l. 29 správního spisu), a předložil přehled o příjmech a výdajích za rok 1998, v němž ovšem uvedl jako datum zahájení samostatné výdělečné činnosti 1. 7. 1998. Dne 22. 1. 2002 OSSZ stěžovatele na tento nesoulad svým dopisem upozornila a vyzvala ho k předložení nového přehledu a zároveň ho informovala o tom, jak má postupovat v případě přihlášky a přehledu za rok 1999. Obdobná korespondence proběhla i v případě přihlášky a přehledu za rok 2000. Dne 1. 4. 2003 pak OSSZ zaslala stěžovateli upozornění, že podle přehledu o příjmech a výdajích podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona o pojistném provedla zúčtování zaplacených záloh na pojistné za rok 2002, přitom pak zjistila, že nedoplatek pojistného za roky 1998 – 2000 spolu s penále činí 29.917,- Kč. Na toto upozornění reagoval stěžovatel dne 15. 4. 2003 dopisem, v němž OSSZ sdělil, že uznává jistý závazek za rok 2002, nicméně vyčetl OSSZ podle jeho soudu mnohem větší pochybení spočívající v tom, že za celá předcházející léta mu nedali žádnou písemností vědět, o jaké dlužné částky jde. Požadavek OSSZ na uhrazení dlužného pojistného a penále označil za bezdůvodný a promlčený. Na další upozornění OSSZ ze dne 3. 7. 2003 pak stěžovatel reagoval obdobně, navíc uvedl, že po pěti letech podnikání osobní návštěvou OSSZ zjistil, že není vůbec v evidenci, což považuje za naprosto nepřijatelné.

Dne 15. 10. 2003 pak OSSZ vydala platební výměr č. j. OSSZ - 604/2003/IK - PV, jímž uložila stěžovateli povinnost uhradit dlužné pojistné za rok 1998 (531 Kč), za rok 1999 (5417 Kč) a za rok 2000 (5595 Kč) včetně penále ve výši 18 875 Kč. Proti tomuto platebnímu výměru stěžovatel podal odvolání, v němž uvedl, že podle jeho názoru si vymáhané částky vytváří OSSZ uměle, protože řádně platil a až po své osobní návštěvě (neuvedl, kdy se tak mělo stát), zjistil, že vůbec není v evidenci OSSZ. Nařkl rovněž OSSZ, že jím poukázané finanční částky se v pokladně OSSZ ztratily. Znovu namítl, že nikdy nebyl OSSZ zpraven o povinnostech, které vůči ní má, a dovozuje z toho, že OSSZ zanedbala své povinnosti a úmyslně ho dostala do problémů, že opětovně vymáhá částky, které již byly uhrazeny. Vedle toho ovšem podotkl, že dlužné pojistné je již promlčeno, protože nebylo ve stanovené době uplatněno.

Žalovaná svým rozhodnutím ze dne 8. 12. 2003, č. j. DP ČSSZ/2844/03/Kh, sice napadený platební výměr zrušila, ovšem pro chybu ve výpočtu penále z předepsaných záloh za leden až březen 1999 a leden až březen 2001 a pro absenci vyčíslení penále ze záloh za listopad 2001 až únor 2002 a pojistného za rok 2001, nikoliv pro odvolací důvody uváděné stěžovatelem. K odvolacím důvodům stěžovatele žalovaná poznamenala, že oznámení o zahájení činnosti, které je osoba samostatně výdělečně činná povinna podle ustanovení § 48 odst. 1 písm. a), odst. 5 a § 48b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, předložit na předepsaném tiskopise příslušné OSSZ nejpozději do osmého dne kalendářního měsíce následujícího po měsíci, v němž činnost zahájila, stěžovatel nepředložil i přes opakované výzvy nikdy. OSSZ pak podle žalované správně vycházela při provedení vyúčtování z toho, že činnost zahájil dne 11. 6. 1998, jak uvedl na přihlášce k účasti na důchodovém pojištění ze dne 22. 11. 2001. Vzhledem k podaným přehledům o příjmech a výdajích za roky 1998 až 2001 a přihlášek

k důchodovému pojištění pak žalovaná dovodila, že byl v letech 1998, 1999, 2000 a 2001 účasten ať už ze zákona, či na základě přihlášky důchodového pojištění, byl tak povinen podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o pojistném zaplatit pojistné na důchodové pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti, případně též zálohy na pojistné a příspěvek. Tak ovšem neučinil.

Dále ze správního spisu vyplývá, že OSSZ po zrušení jejího platebního výměru žalovanou zaslala dne 16. 12. 2003 stěžovateli výzvu, aby doložil tvrzený fakt, že údajně posílal OSSZ nějaké částky pojistného, neboť podle zjištění OSSZ za celou dobu evidence zaslal pouze dvě částky, a to 18. 5. 2002 526 Kč a 23. 7. 2003 2000 Kč. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval dopisem, v němž pouze sdělil, že žádné období v evidenci OSSZ evidován nebyl, že počítač a úřednice OSSZ prováděly celá léta jen šikanu a že rozhodnutí žalované o zrušení platebního výměru hovoří jasně o tom, že se OSSZ vůči němu dopouští pochybení.

S ohledem na to OSSZ vydala dne 14. 1. 2004 nový platební výměr č. j. 31/2004/IK, v němž postupovala při vyčíslení nedoplatku na pojistném a penále podle rozhodnutí žalované o zrušení prvního platebního výměru. Na tento platební výměr reagoval stěžovatel podáním, které označil za odvolání, v němž uvedl, že je ochoten finanční problém zaviněný OSSZ vyřešit, vyjít vstříc a zaplatit, ovšem s tím, že mu bude zaručeno, že dostane od úřadu práce dotaci na zaměstnance. Na tento přípis OSSZ reagovala výzvou, aby stěžovatel obsah svého „odvolání“ upřesnil, tj. zda žádá o splátkový kalendář či zda napadá vydaný platební výměr. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval dopisem ze dne 4. 2. 2004, v němž opět namítl, že OSSZ nemá nárok na částky, které si v platebním výměru „vymyslela“, neboť podle stěžovatele celé čtyři roky chybovala, a expresivními výrazy zahrnul vedoucí OSSZ.

Žalovaná o podaném odvolání rozhodla výše označeným napadeným rozhodnutím s tím, že stěžovatel přes výzvu žalované nedoložil jiné skutečnosti, než které byly známy ze správního spisu, přičemž na základě těchto skutečností zhodnotila žalovaná vyčíslení dlužného pojistného a penále v platebním výměru OSSZ jako správné.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud pak zjistil, že se stěžovatel na krajský soud obrátil dne 9. 6. 2004, 30. 6. 2004 a 21. 7. 2004 podáními, která však nesplňovala náležitosti žaloby ve smyslu ustanovení § 71 s. ř. s. Krajský soud proto stěžovatele usnesením ze dne 12. 8. 2004, č. j. 30 Ca 29/2004 - 12, vyzval, aby svá podání doplnil (mj. především o žalobní body a navržené důkazy). V reakci na to stěžovatel své podání doplnil dne 24. 8. 2004, v něm pak namítl, že OSSZ nemá na požadované částky pojistného právo, protože ve stanovené době nic řádně neuplatnila. Dále pak namítl, že po zahájení samostatné výdělečné činnosti 11. 6. 1998 po dobu tří let periodicky zasílal zálohy na pojistné, ale posléze zjistil, že není vůbec jako plátce pojistného u OSSZ evidován a že se jeho platby ztratily. Na základě dalšího usnesení krajského soudu, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění žaloby (usnesení ze dne 22. 10. 2004, č. j. 30 Ca 29/2004 - 17) stěžovatel uvedl jako žalobní bod opět tvrzení, že OSSZ nemá na požadování dlužných částek právo, protože ve stanovené době nic řádně neuplatnila.

Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že z obsahu žaloby a jejích doplňků lze vysledovat toliko jedinou žalobní námitku, a to námitku promlčení předepsaného dlužného pojistného a penále. Ve zbytku podání stěžovatele soud spatřoval spíše stížnosti na pracovníky správního orgánu. Krajský soud rovněž poukázal na svou snahu přimět stěžovatele k přesnější specifikaci žalobních námitek, která však zůstala bezúspěšná.

Pokud jde o žalobní námitku, kterou jako jedinou krajský soud seznal natolik konkrétní, že byla schopna meritorního přezkumu, tj. námitku promlčení, krajský soud dospěl k závěru, že není oprávněná, neboť promlčení pojistného upravuje ustanovení § 18 zákona o pojistném jako *lex specialis*. Je přitom zřejmé, že pokud bylo stěžovateli vyměřeno k úhradě dlužné pojistné za roky 1998 až 2001 a penále z částky dlužného pojistného za období od 11. 5. 1999 do 14. 1. 2004 výměrem ze dne 4. 1. 2004, nejedná se ani o pojistné, ani o penále promlčené. Krajský soud proto stěžovatelovu žalobu zamítl. Rozhodnutí krajského soudu bylo stěžovateli doručeno dne 4. 11. 2005.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvod, který sám označuje za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud dále posoudil kasační námitky z hlediska přípustnosti ve smyslu ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s., přičemž shledal, že stěžovatelova námitka, která byla subsumována pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) (námitka, že je na žalované, aby prokázala, že má stěžovatel vůči žalované závazky, a že tak ve svém rozhodnutí neučinila, neboť řádně „nerozklíčovává“ vyměřené dlužné částky a neoznačuje podklady, z nichž vycházela), je nepřipustná, neboť jde o důvod, který stěžovatel řádně neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se totiž ztotožňuje s tím, jak na základě stěžovatelovy žaloby a jejích doplnění vymezil krajský soud rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí žalované. Stěžovatel v žalobě konkrétním a jasným způsobem neuplatnil jinou námitku než námitku promlčení. Stěžovatel ostatně ani sám rozsah přezkumu, jak jej provedl krajský soud, nenapadl. Nejvyšší správní soud proto považuje za přípustně uplatněný důvod kasační stížnosti toliko námitku promlčení a pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Jak již bylo uvedeno, přípustnou kasační námitkou stěžovatel namítá nesprávné první posouzení věci, neboť podle jeho názoru ustanovení § 18 zákona o pojistném nehovoří o penále, tj. minimálně penále bylo již v jeho případě promlčeno, nadto pak je celé ustanovení protiústavní, protože nerespektuje zásadu rovnosti vyjádřenou v čl. 1 Listiny základním práv a svobod. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Vedou ho k tomu následující důvody:

O nesprávné právní posouzení věci by se jednalo, pokud by krajský soud aplikoval nesprávný právní předpis, nebo by sice aplikoval správný právní předpis, nicméně v jeho rámci nesprávnou právní normu, popřípadě by správně aplikovanou normu nesprávně aplikoval.

Promlčení pojistného na sociální zabezpečení jako *lex specialis* upravuje již vícekrát zmíněný zákon o pojistném. Ve svém ustanovení § 18 stanoví, že právo předepsat dlužné pojistné se promlčuje za 10 let ode dne splatnosti. Byl-li proveden úkon ke zjištění výše pojistného nebo jeho vyměření, plyne nová promlčecí lhůta ode dne, kdy se o tom plátce pojistného dozvěděl. Právo vymáhat pojistné se pak dále promlčuje za 10 let od právní moci platebního výměru, jímž bylo vyměřeno.

Stěžovatel má pravdu, že ustanovení § 18 nehovoří o penále. To ovšem neznamená, že by byly podmínky jeho promlčení zákonem o pojistném ponechány stranou. Ustanovení

§ 20 odst. 9 zákona o pojistném jasně stanoví, že pokud jde o splatnost penále, způsob jeho placení, jeho vymáhání, promlčení a vrácení přeplatku na penále, postupuje se stejně jako u pojistného. Odkazuje tedy na obdobné žití ustanovení týkajících se pojistného, tedy i ustanovení § 18 zákona o pojistném. Stěžovatelova argumentace je tedy nepřijatelná. Použil-li krajský soud i v případě penále ustanovení § 18, aplikoval správnou normu a správně ji v případě stěžovatele i vyložil. Právní závěr krajského soudu tedy nelze označit za nesprávný.

Pokud jde o namítaný rozpor ustanovení § 18 zákona o pojistném s ustanovením čl. 1 Listiny základních práv a svobod, Nejvyšší správní soud tuto námitku chápal jako výzvu k zamyšlení nad tím, zda není na místě předložit věc v souladu s čl. 95 odst. 2 Ústavy Ústavnímu soudu. K takovému kroku by Nejvyšší správní soud mohl přistoupit, pokud by v souladu s citovaným článkem dospěl k závěru, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda by stěžovatelem předložené argumenty takový závěr neodůvodňovaly. Dospěl přitom k názoru, že tomu tak není. Stěžovatel totiž své tvrzení o neústavnosti neopírá o žádné konkrétní důvody vyjma jednovětého tvrzení, že „vzhledem k tomu, že např. v případě, že by došlo k přeplatku stěžovatele na pojistném, by mu plynula kratší promlčecí doba než žalované“. Z tohoto konstatování nelze vyvodit nic jiného, než že lhůta pro vyměření dlužného pojistného je delší než lhůta k vrácení přeplatku. Stěžovatel neuvádí nic bližšího o tom, v čem spatřuje vzájemnou souvislost těchto dvou právních institutů, z jakých důvodů by měly být obě lhůty upraveny shodně atd.

Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti poukázat na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (srov. především její shrnutí např. v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/96, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR, svazek 8, nález č. 67, str. 163, 170 a násl.), v níž vyložil blíže obsah ústavního principu rovnosti. Nutno tedy zejména zopakovat, že se ztotožnil s chápáním rovnosti, jak ji vyjádřil již Ústavní soud ČSFR ve svém nálezu z 8. 10. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92 (publikovaném pod č. 11 Sbírky usnesení a nálezů ÚS ČSFR), podle kterého „je věcí státu, aby v zájmu zabezpečení svých funkcí rozhodl, že určité skupině poskytne méně výhod než jiné. Ani zde však nesmí postupovat zcela libovolně ... Pokud zákon určuje prospěch jedné skupiny a zároveň tím stanoví neúměrné povinnosti jiné, může se tak stát pouze s odvoláním na veřejné hodnoty.“ Ústavní soud ČSFR tím odmítl absolutní chápání principu rovnosti. Obsah principu rovnosti tím posunul do oblasti ústavněprávní akceptovatelnosti hledisek odlišování subjektů a práv. Právní rozlišování v přístupu k určitým právům tedy nesmí být sice projevem libovůle, neplyne z ní však kategorický závěr, že by každému muselo být přiznáno jakékoli právo. Tento rozměr článku 1 Listiny základních práv a svobod ovšem stěžovatel zcela ve své argumentaci pomíjí. S ohledem na to Nejvyšší správní soud neshledal důvodů, proč by měl se stěžovatelem sdílet namítaný rozpor ustanovení § 18 zákona o pojistném s ustanovením čl. 1 Listiny základních práv a svobod.

Nejvyšší správní soud proto neshledal námitku stěžovatele důvodnou. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s.

vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 29/2004 - 99 ze dne 18. 5. 2006 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Tomáš Gurecký. Tomu Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. na základě skutečností zřejmých ze spisu odměnu ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby spočívající v sepisu podání soudu ve věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm.d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném ke dni provedení úkonu, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Pro zaplacení této částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ca 29/2004 - 78 ze dne 12. 12. 2005 ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Simona Pavlicová (zbavena zastupování výše uvedeným usnesením krajského soudu ze dne 18. 5. 2006). Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 2150 Kč za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepisu podání soudu ve věci samé podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném ke dni provedení úkonu, společně s režijním paušálem podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Pro zaplacení této částky soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. března 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu